

דף ג.

עין משפט א.

הו"מ סימן כט סעיף א

א. אחר שהעד העיד בבי"ד ד אינו יכול לחזור בו, ואפי' אמר ה' שוגג הייתי או מוטעה הייתי ועשיתי זה להפחידו אין שומעין לו, ו' ואפי' נתן טעם לדבריו.

ב. אחר שהעד ועבר כדי דיבור ז אינו יכול להוסיף אפי' תנאי, וי"א דיכול להוסיף תנאי.

ג. נתנו ה' חרם בביהכנ"ס ע"מ שהעדים יעידו קודם שיצאו מביהכנ"ס, ואחר שיצאו באו ואמרו לא שמנו לב אז להעיד, ועכשיו זוכרין ורוצים להעיד, ט יכולים למסור עדותם ואין בזה אינו חוזר ומגיד, לפי שהם שתקו בפעם הראשונה. ו' ואפי' אמרו אין אנו יודעים, ואח"כ נתנו אמתלא לדבריהם חוזרין ומגידין, שהרי לא אמרו היפך ממה שאמרו

ד. הרמב"ם מהלכות עדות פ"ג ממשנה שבועות ל"ו ע"ב. ובמקום שצריך חקירת עדים, רק אחרי חקירתם אינם יכולים לחזור, ובממון שאין דו"ח, אינם יכולים לחזור אחר כדי דיבור. כ"כ הסמ"ע בס"ק ב'. ואם באו שניהם לביה"ד, הראשון יכול לחזור בתוך כ"ד של השני, דחד עדות היא.

ובהגהות מרדכי כתב, דעדים שהעידו בבי"ד וחזרו והעידו בחילוף, מלקין אותם, ועדותם הראשונה קיימת. הביאו הסמ"ע. ועיין בספר פעמוני זהב שדן אם נפסלו מכאן ולהבא בעדים שביקשו לחזור בהם אחרי שהעידו.

ומה שאינם יכולים לחזור משום שכתוב אם לא יגיד ונשא עונו, דמשמע דכל שלא הגיד ראשונה נושא עון, ולא מועיל מה שיבא לחזור בו. סמ"ע ס"ק ד'.

ה. וה"ה אם אומר שבגלל פחד הוכרח להעיד עדות שקר במזיד, אין שומעין לו. סמ"ע.

ו. ובדבר שמוכח שטעו כגון שאין אדם מביא עדים לחובתו, וכן אם עדותו סובלת שני פירושים אחד רחוק ואחד קרוב, מיישבים עדותו שלא תוכחש אפי' בפירוש רחוק.

ז. הדעה הראשונה היא דעת הרמב"ם והשו"ע, ודעת הי"א הוא הרא"ש. והש"ך בס"ק ב' האריך לסתור דלא נמצא דבר זה ברא"ש, והכריע כרמב"ם דאינו יכול להוסיף תנאי בעדותו. ועיין עוד בס"י מ"ו.

ח. היינו ביה"ד שהם ג' הכשרים לדון, דאם הבעל דין הוא שנתן חרם לא גרע מהשביעם, שיכולים אח"כ להעיד בבי"ד.

ט. ודלא כהר"ן, שסובר שבאמרו אין אנו יודעים לא הוי חוזר ומגיד, אפי' בלא אמתלא.

י. והשו"ע איירי היכא שאמרו היפך דבריהם הראשונים, דאפי' באמתלא לא מועיל כ"כ בסמ"ע. ובאמר איני יודע מהני אמתלא, אבל אם בתחילה אמר איני זוכר, א"צ אמתלא, כ"כ נתיבות ס"ק ו'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

באחרונה.

דף ג:

עין משפט א.

הו"מ סימן סז סעיף ב. יב

ב ג. השביעית משמטת בין מלוה ע"פ בין מלוה בשטר ואפי' כ' יש בו אחריות. ואפי' הלוהו על שדהו והמלוה אוכל פירות ומנכה בכל שנה מחובו הרי זה משמט אם הוא ל' במקום שיכול הלוה לסלקו מהקרקע בכל עת שיביא לו מעותיו.

יב יד. המלוה על המשכון אינו משמט מ' החלק שכנגד המשכון, וי"א גם היתר על המשכון אינו משמט.

עין משפט ב.

הו"מ סימן סז סעיף יא

יא יג. המוסר שטרותיו לבי"ד, ואמר להם אתם תגבו לי חובי כ' אינו משמט.

כ. דמ"מ מחוסר גוביינא סמ"ע ס"ק ז'. אבל דעת המהרי"ק שאינו משמט אם יש בו אחריות והב"י תמה עליו.

ל. אבל אם הוא במקום שאינו יכול לסלקו עד סוף זמנו אין שביעית משמטת, וה"ה אם סיים לו שדה בהלואתו אינו משמט, דהוי מיוחד יותר לחובו, וכגבוי דמי כ"כ בסמ"ע, אבל הרשב"א ס"ל אפי' אפותיקי מפורש משמט, הביאו הב"י. וכל שאינו יכול לסלקו אפי' יום אחד מקרי מקום שאינו יכול לסלקו.

מ. הרמב"ם משבועות מ"ד ע"ב וכיון שיש לו בידו משכון לא שייך ביה לא יגוש, והי"א הוא הרא"ש הסובר כאן שמתחילה נטל המשכון נגד כל ההלואה הו"ל כאילו יש בידו

משכון על הכל. ולפי"ז במשכנתא שלוקחים מהבנק והבית ממושכן להם אינו משמט.

נ. ממשנה ב' פ' י' דשביעית וכמו שפירשו התוס' שם במכות דף ג'. וכתב הסמ"ע בס"ק כ"ב דאין זה כדין פרוזבול שבסעיף י"ח, דשם בפרוזבול אינו מוסר גוף השטר חוב ביד ביה"ד, אלא אומר בפניהם בע"פ שמוסר בידם החובות, ומשום כך צריך שיכתבו לו הבי"ד, אבל כאן המדובר שמוסר השטר חוב בעצמו לבי"ד בידם, ולכן לא צריך כתיבה.

עין משפט ג.

הו"מ סימן סז פ"ה י

יב. המלוה את חבירו וקבע לו זמן לעשר שנים או פחות או יותר, ^ו אין שביעית הבאה בתוך הזמן משמטת דלא קרי ביה "לא יגוש".

עין משפט ד.

אה"ע סימן לח פ"ה ה

ה ז. התנה עמה בשעת הקידושין שלא יהיה לה שאר כסות, תנאו קיים. אבל אם התנה על העונה תנאו בטל ^ז, שכל המתנה על מש"כ בתורה ואינו של ממון, תנאו בטל ^ח. וי"א דכל מה שתיקון רבנן הוי כמו שכתוב בתורה ואם התנה עליו תנאו בטל ^ט.

עין משפט ה.

הו"מ סימן רכז פ"ה כא

כא כב. האומר לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה הרי יש לו עליו אונאה ^ק, והוא שלא פירש אלא אמר בסתם דאינו יודע כמה אונאה יש בו כדי שימחול. וכ"ש אם אמר לו ע"מ שאין בו ^ר אונאה שיש בו אונאה שהרי יש בו. אבל במפרש כגון שאמר לו חפץ זה שאני נותן לך

ס. עיין בתרא קמ"ה ע"ב בתוס' ד"ה ואין, מכאן וכו'. וכלישנא בתרא דרב יהודה אמר שמואל, וכן כתבו התוס' בשם ר"ת.

ע. כמ"ש הר"ן דצערא דגופא לא ניתן למחילה, ולכן בטל.

פ. כתובות כ"ז בברייתא. ובמציעא צ"ד ע"א וכו"י.

צ. הגהות מיימוניות ריש דכותב, כמ"ש בכתובות פ"ד ע"א, ועיין בהגר"א.

ק. רמב"ם פ"ג ממכירה הלכה ג' וכרכא בב"מ נ"א ע"ב. ואע"ג דאם אמר לו בשביעית על מנת שלא תשמטני אתה בשביעית מהני דאמרינן כל תנאי שבממון קיים וכמ"ש בס"י ס"ז, שאני שם דידע ומחל אבל כאן י"ל דלא ידע שיש בו אונאה שימחול לו וסבר ע"מ שאין לך עלי אונאה היינו שאין בו אלא פחת כל שהוא ולא מגיע לאונאה. כ"כ הסמ"ע בס"ק ל"ז ודלא כהעיר שושן ושאיין זה הטעם דמתנה ע"מ שכתוב בתורה אלא מתנה עמו שימחול לו האונאה שבו דמהני.

ובביאורים ס"ק י"ג כתב דאם התנה עמו ע"מ שימחול לו האונאה, מהני התנאי ואם אינו מחל לו אפי' יש בו רק שתות המקח בטל.

ר. היינו שלא יהיה בו דין אונאה, וא"א לו להתנות לבטל דין תורה וכמו ע"מ שלא תשמטני שביעית דלא מהני וחזר הדבר לדין תורה ויותר משתות בטל, ובשתות קנה ומחזיר האונאה. כ"כ הטור בשם הרשב"ם, אבל לדעת רש"י בכה"ג המקח בטל גם אם יש בו אונאה רק שתות וחזר בו לגמרי אם ירצה, ודעת מרן השו"ע כרשב"ם. כ"כ הסמ"ע בס"ק ל"ח.

במאתיים יודע אני שאינו שוה אלא מאה ש וע"מ שאין לך עלי אונאה
אני מוכר לך אין לו עליו אונאה. וה"ה אם הלוקח מפרש.

עין משפט ו. חו"מ סימן פז פעיף ט

יא. המלוה את חבירו, והתנה עמו שלא תשמטנו שביעית, הרי זה
משמט, שזה מתנה על מה שכתוב בתורה. אבל אם התנה עמו א שלא
ישמיט הוא חוב זה אפי' בשביעית, תנאו קיים, שנמצא חייב עצמו
בממון שלא חייבתו תורה, שהוא חייב.

עין משפט ז.ז. חו"מ סימן עג פעיף א

א. המלוה את חבירו סתם ולא קבע לו זמן, במקום שאין להם מנהג
יש לו זמן ל' יום שקודם אינו יכול לתובעו ב בין במלוה בשטר בין
במלוה בע"פ, בין במשכון בין בלא משכון, ואם התנה עמו שיתבע כל
זמן שירצה יכול לתובעו אפי' ביומו.

ש. ודוקא שאמר לו שאני יודע שאינו שוה אלא מאה אבל אם אמר לו יודע אני שיש בו
אונאה וע"מ כן לא מהני, דהגם שאדם יכול להקנות ולמחול אפי' דבר שאין קצוב מ"מ
במחילה כזו צריך שיפרש שלא יוכל לומר לא ידעתי שיש בו אונאה כ"כ גדולה, סמ"ע ס"ק
ל"ט.

ת. מימרא דשמואל במכות דף ג' ע"ב וכדמפרש שם רב ענן. הרי זה משמט פי' רש"י שם
שהשביעית אינה מסורה בידו לומר שלא תהיה משמטת.

א. כתב הרא"ש שתנאי זה אגברא קאי ומועיל. וה"ה אם כתב בשטר לשון פיקדון אינו
משמט. כ"כ במהרי"ק שורש קפ"ג.

ב. מברייתא במכות דף ג' ע"ב. ודוקא לענין שאינו יכול לתובעו תוך ל' יום, אבל מ"מ
לא אומרים בזה דאין אדם פורע תוך זמנו כמ"ש הטור בסי' ע"ח. סמ"ע וש"ך.

ועיין בפעמוני זהב שהעלה במי שהשכיר לחבירו בית בסך מסויים לחודש וכיון שאין
שכירות משתלמת אלא לבסוף כל חודש חל עליו החיוב לשלם על החודש שעבר, ועבר
זמן רב ולא תבעו המשכיר, ואח"כ תבע שישלם הכל בפעם אחת, והשוכר טוען שרוצה
לשלם לו רק הסך לכל חודש כי כך קבעו. והעלה הרב שלא היתה הסכמה על עיקר הפירעון
בכך וכך לחודש אלא הסך היה לידע כמה בחודש חייב, ולכן חייב לשלם הכל בפעם אחת.
ועוד הביא שם בשם רעק"א באדם שמכר חפץ לחבירו ולא קבע לו זמן שהדין הוא כסתם
הלואה ל' יום. וכן אם אדם כתב לחבירו שיפרע לו במשך ל' יום כוונתו מעט מעט ואם
אין לו אין בי"ד יכולים לכופו ואין יורדין לנכסיו עד תום הזמן ע"ש.

א. ב. סתם שאלה זמנה לאלתר, ויכול לתובעו מיד^ג.

* ג. אם הלוח מוחה שלא לכתוב שטר על ההלוואה, והמלוה מבקש שטר, הלוח צריך להחזיר לו מעותיו מיד^ד, כי מסתמא לא הלוח לו אלא על דעת שיכתבו לו שטר.

עין משפט ט. או"ח סימן שיז סעיף ג.

ג. הגה: ד. אסור לנתק או לחתוך זוג נעליים או גרביים התפורים יחד כדרך שהאמנים עושין אפי' שהתפירה אינה של קיימא כיון שזה מתקן מנא. ויש מתירין בתפירה שאינה של קיימא אך אין להתיר בפני עם הארץ.

עין משפט י. יו"ד סימן רא סעיף כג.

כג. לג. אין ג' לוגין פוסלין אלא א"כ יהיו של מים^ה ומראיהן מראה מים לפיכך ג' לוגין מים שנפל לתוכן יין^ו והרי מראיהן כמראה יין שנפלו למקוה לא פסלוהו.

וכן ג' לוגין חסרים כל שהוא שנפל לתוכן מעט חלב^ז והשלימוהו לג' לוגין ונפלו למקוה שהיה חסר לא פסלוהו.

ג. כתב ה"ה כיון שחוזרת בעין אין לה זמן, וכפי' רש"י בשבת קמ"ח ע"א. אבל הלואה שלהוצאה ניתנה צריך זמן להשתדל למצוא מעות לפורעו. סמ"ע.

ועיין בפעמוני זהב במי שנתן המעות בתורת מקח ונתבטל המקח, צריך להחזירם מיד ואין כאן המתנה של ל' יום.

ד. טור בשם הרא"ש. ודעת הסמ"ע דוקא שהקנה לו בקנין דסתם קנין לכתובה עומד, והש"ך והט"ז דעתם אפי' בלא קנין.

ה. ממשנה ה' פ"ז דמקואות וכת"ק, וכך פסק הרמב"ם בפ"ז.

ו. ודוקא שלא שינו מראה המקוה אבל אם שינו מראיו פסלוהו, כ"כ הרא"ש, ואפי' יש במקוה כבר מ' סאה ונשתנו מראיו פסלוהו. ש"ך ס"ק ס'.

ז. היינו חלב בלי תערובת מים ולא כמו של זמנינו שרובו מים, ובסעיף זה משמיענו דאפי' נפלו היין או מי פירות לתוך ג' לוגין מים שאובין אין עליהם תורת מים שאובין לפסול המקוה החסר, כיון שלפני נפילתן למקוה מראיהן כמראה יין, ובסעיף כ"ד משמיענו אם נפלו ג' לוגין יין או מי פירות לתוך המקוה ולא שינו מראיו לא פסלוהו, ופשוט הוא. אבל מים צבועים פוסלים דמים צבועים הם נקראים לא כן ביין מזוג.

עין משפט כ.

י"ד סימן רא סעיף כד. כה

כד. לד. מי כבשים ומי שלקות ותמד שלא החמיץ^ה ומי צבע^ט פוסלין^י המקוה החסר בג' לוגין, אבל כל שאר המשקין ומי פירות ומוריים^ב ותמד שהחמיץ אין פוסלין המקוה החסר בג' לוגין אבל גם אין משלימין אותו להכשירו^ל שאם היה בו ל"ט סאין ונפל לתוכו סאה אחת מהם אין משלימין אותו.

כד. לה. אם יש בו מ' סאה ונפל לתוכו סאה אחת מהם ונטל מתוכן סאה אחרת כשר^מ, אפי' עשה כך עד י"ט פעמים^נ, אבל במים שאובין שנפלו סאה מהם למ' סאה כשרים ונטל מתוכן סאה אחת ואח"כ נפל לתוכן סאה מים כשרים אפי' עשה כך כמה פעמים לעולם כשר^ס.

ה. דאם החמיץ מחמת שמרי היין פירא הוי והוי ממש כפירות דאין פוסל את המקוה, ואפי' יש בו ג' לוגין מים שאובין שהכל נחשב יין, ויין מוג נקרא.

ט. שם במשנה ג' משמיה דרבי יוסי ואין חולק וצבע אין בו ממש.

וה"ה מי הדחת כלים שם מים עליהם ופוסלין. ט"ז ס"ק ל"ד.

י. דשם מים עליהם. ממשנה ב' פ"ז שם.

כ. היינו שומן קרבי דגים, דאין תורת מים עליו, ומזה שפסק השו"ע בסעיף ל"ג אין להקשות כפי שמבואר בתפארת ישראל בפ"ז מ"ב בבעז אות ג' ע"ש.

ל. וה"ה חסר קורטוב אין משלימין אותו אלא להשמיענו בא דאפי' חסר סאה אין פוסלין אותו. ש"ך ס"ק ס"ב.

מ. שם במשנה ב', וכדעת הרא"ש והתוס' ביבמות דף פ"ב דמה שאמרו שם עד רובו זה חוזר על מי פירות שהחמירו חכמים במי פירות כיון דלא חזו לטבילה כלל.

נ. ודוקא עד י"ט פעמים דאיכא רוב מים כשרים ומיעוט פסולים ובטלים ברוב.

וכתב הרשב"א בחידושיו ליבמות דף פ"ב ע"ב אע"ג דטעם כעיקר דאורייתא והצריכו ששים לבטלו כל זה באיסורי אכילה אבל בדברים שאינם של אכילה בטלים ברוב.

ס. שכל מים שאובין שבאו בתוך מ' סאה כשרים נזרעו בתוכם וחזרו להיות מים כשרים, כ"כ הרא"ש כמו שנפסק בשו"ע סעיף ט"ו. אבל דעת הרמב"ם והראב"ד לפסול בנתן סאה ונטל סאה ביותר מרובו אפי' במים והב"י כתב דאין להכניס הראש בין המחלוקת. בש"ך ס"ק ס"ג. והב"י כתב שטעמו של הרמב"ם במים לפסול משום מראית העין אבל הראב"ד כתב שזה מעיקר הדין, וכתב הרדב"ז בח"א סי' פ"ה דיש לתקן המקואות גם לדעת הראב"ד לחוש לאיסור כרת א"כ מה שנהגו למלאות המקואות ע"י בור זריעה דהיינו לחפור סמוך למקוה בור שבו מתאספים מי גשמים בשיעור מ' סאה לפחות ואח"כ מביאים אליו מים שאובין שזורעים אותם תוך בור זה של מי גשמים ונכשרים, וכשמתמלא בור הזריעה יוצאים המים דרך נקב שיש בכותל למקוה זה לשיטת הראב"ד והרמב"ם לא מועיל דהוי נותן סאה ונטל סאה דאם לא ישארו רוב מי גשמים בבור כשרים דהיינו כ"א סאה המקוה לא נכשר בזה.

ולעשות רק בור השקה בלבד דהיינו שיהיו מים עומדים בבור סמוך למקוה ויביאו מים

כה. לו. מי צבע יש להם דין מים לפסול^ע בג' לוגין את המקוה החסר, אע"פ שמשונים מראיהם ממראה המים.

כה. לז. מקוה כשר אע"פ שנפלו בו מי צבע ושינו מראיו לא נפסל וכן אם הדיח בו כלים ונשתנו מראיו לא נפסל^ב, אבל נפל לתוכו יין^ז או מוהל שהם המים שיוצאים מן הזתים בתחילת טעינתם ויש בהם ציחצוחי שמן אם שינו מראיו נפסל.

כה. לח. כיצד יעשה אם נפלו בו יין או מוהל ושינו מראיו, אם המקוה היה חסר ימתין עד שירדו גשמים^ק ויתמלא ויחזרו מראיו למראה מים, ואם יש בו מ' סאה שאינו נפסל עוד בשאיבה ימלא בכלי ויתן לתוכו עד שיחזרו מראיו למראה מים.

שאוּבֵּין לַמְּקוּה וּשְׂיָקוּם בְּבוּר מִי גִשְׁמִים דֶּרֶךְ חוּר כְּשׁוֹפֶרֶת הַנּוּד יֵשׁ אוֹמְרִים דִּהְשָׁקָה לַחוּד לֹא מִסְפִּיק וְע"כ הַטּוֹב שִׁיעֲשׂוּ גַם בּוּר הַשָּׁקָה וְגַם בּוּר זְרִיעָה וּבִשְׁנֵי הַדְּבָרִים זֶהוּ תִּיקוֹן לְצִאֵת יְדֵי חוֹבָה גַם לְדַעַת הַרְמַב"ם וְהַרַב"ד. כ"כ בְּשׁו"ת מִנְחַת יִצְחָק ח"ב ס"י כ"ג, ע"ש. **ע.** מִשְׁנָה פ"ז דְּמִקְוֹאוֹת מִשְׁנָה ג' מִשְׁמִיָּה דר' יוֹסִי וְלִיכָא מֵאן דְּפָלִיג עֲלֵיהּ דְּצִבְעֵי אִין בּוּ מִמֶּשׁ וּמִים הוּא וְפוֹסֵל כְּמוֹ מִים שְׁאוּבֵּין בְּג' לֹוּגִין בְּמִקְוֵה חֶסֶר. וְפוֹסֵל שִׁינוּי מִרְאָה הַמְּקוּה ע"י יֵין אוֹ מוּהַל לְדַעַת רֹוב הַרְאֻשׁוֹנִים הוּא פֶּסוּל דְּאוֹרֵייתָא דְּדִרְשִׁינָן "מִקְוֵה מִים" וְלֹא מִי פִירוֹת דְּכִשִּׁישׁ מִי פִירוֹת בְּמִים מִבְּטָלִין אוֹתוֹ מִתּוֹרַת מְקוּה מִים.

פ. כִּיּוֹן שֶׁהַצִּבְעֵי אִין בּוּ שׁוּם מִמִּשׁוֹת אֲבָל כְּשִׁגּוֹף הַצִּבְעֵי כְּמוֹ גּוֹשׁ שֶׁנִּפְלַ וְשִׁינָה מִרְאֵיו שֶׁל הַמְּקוּה יֵשׁ לְעֵיִן אִם זֶה כְּגוֹף הַדְּבַר וְכְמוֹ יֵין וּמוּהַל וְה"ה סְבוּן שֶׁנִּפְל בְּתוֹךְ הַמְּקוּה וְנִמְחָה וּמִשְׁנָה מִרְאָה הַמְּקוּה יֵשׁ לְהַזְהֵר דְּאוֹלֵי הוּי כְּגוֹף הַדְּבַר וְפוֹסֵל, וְצ"ע.

צ. אִפִּי שֶׁהֵיִן לֹא בֹא לַמְּקוּה דֶּרֶךְ שְׁאוּבֵּין אֲלֵא נִמְשַׁךְ לְתוֹכּוֹ מִן הַגַּת אוֹ מוּהַל מִבֵּית הַבַּד אִפִּי לֹא נִשְׁתַּנָּה לְמִרְאָה הֵיִן מִמֶּשׁ אֲלֵא נִשְׁתַּנָּה מִמִּרְאָה הַמִּים שֶׁהִיָּה בְּתַחֲלִילָה נִפְסֵל, וְהִטְעַם בֵּיִן וּמוּהַל שְׁפוֹסְלִים כִּיּוֹן שֶׁהֵם גּוֹף הַפְּרִי וְיֵשׁ בֵּהֶם מִמֶּשׁ, כ"כ הַרַבב"ד.

ק. הַקְּשָׁה הַט"ז בַּס"ק ל"ח דָּאֵם חֶסֶר הָרִי בְּלֹאוֹ הַכִּי צָרִיךְ לְהִמְתִּין בְּשִׁבִּיל שֶׁאִין בֵּהֶם מ' סָאָה וְתִירֶץ שְׁבֹא לְהַשְׁמִיעֵנּוּ שֶׁלֹא יַעֲשֶׂה לוֹ הַמִּשְׁכָּה כִּי יֵשׁ לְחוּשׁ שֶׁלֹא יִחְזוֹר לְמִרְאָה כְּשֶׁר עַד שִׁימְשׁוֹךְ כ"כ הַרְבֵּה עַד שִׁיִּהְיוּ רוֹבֵן ע"י הַמִּשְׁכָּה וּבְרוּבוֹ ע"י הַמִּשְׁכָּה פֶּסוּל מִשֶׁא"כ ע"י הַגִּשְׁמִים שִׁיכּוֹל לְהִמְתִּין כְּמָה שִׁירְצָה עַד שִׁיחְזוֹר מִרְאָה כְּשֶׁר לְמִים.